

TIEN VARRELTA.

Tietäjä. Pyydämme lukijoiltamme anteeksi, että he niin kauan ovat saaneet odottaa tätä numeroa ja että se ilmestyy näin paksuna, edustaen kokonaista kolme vihkoa. Toivomme vain, että kolminaisnumeromme sisältö olisi heidän mielestään siksi vaihteleva ja mieltäkiinnostava, että se korvaa ainakin jossain määrin heidän odotuksensa. Mainitsimme myös kiitollisuudella, että joka päivä olemme saaneet kyselyjä Tietäjän viipymisen johdosta. Tarkotuksemme oli kyllä julkaista tämä numero toukokuun 15 p:nä, mutta kuusiarkkinen vihko ei niin pian valmistunutkaan. Ensi numero ilmestyy luultavasti elokuussa. Puolenvuoden tilaajat tekevät hyvin, jos ajoissa uudistavat tilauksensa.

Uusia looshia. Suomen Teosofinen Seura on saanut kolme uutta looshia: Poriin, Korkeakoskelle ja Helsinkiin, kaikki suomenkielisiä. Menestykööt!

Lahjotuksia teosofiselle liikkeelle. „Maakassa“ on vastaanottanut: G. V. H. 10:—, F. H. 30:—, H. L. 60:—, A. R. 5:—. Sitäpaitsi useita lahjoja „päämajalle“ *in natura*, kuten hevonen, rattaat y. m.

Kirje. Emme malta olla painattamatta tähän seuraavan otteen eräästä ylisihteerille saapuneesta kirjeestä:

„Ensimmäkin lausun vilpittömät kiitokset niistä ainaisesti mieleen painuneista hetkistä, joita Pääsiäisen aikana sain viettää siellä teosofien keskuudessa. Vielä monta päivää jälkeinpäin elin ajatuksissani tuota elämäni merkillisintä ja hauskinta Pääsiäistä uudelleen, milloin ylioppilastalolla, milloin vuosijuhlassa, milloin taas Piippalassa tahi Tonttulassa, vaikka näkyväinen osani olikin täällä erämaassa. Nautintorikkaaksi uneksin matkaani jo etukäteen, mutta en kuitenkaan arvannut sitä likimainkaan niin kaikin puolin hauskaksi ja mieltä ylentäväksi. Nuo kaksi päivää olin niin merkillisen riemun valtaamana, etten sitä itsekään osaa selittää. Jospa Suomen teosofit tietäisivät, miten nuo yhteiset juhlat vaikuttavat opettavasti ja jalostavasti, niin ei varmaankaan yksikään heistä pysyisi niistä poissa niin kauvan kuin on sen verran edes työkykyinen, että vuoden kuluessa kykenee saamaan matkarahat irti maailmasta.

Vuosikokouksessa lausumani toivomuksen, että se (v-kokous) edelleenkin sovitettaisiin Pääsiäisen aikaan, peruutan, sillä jos muinakin vuosina saamme käydä „päämajassa“ niin kyllä olisi helluntain aika sopivampi. Ehdotusta eli toivomusta lausuessani ajattelin liiaksi paljon jokapäiväisiä leipähuolia, joita meillä maalaisilla näin keväällä maan sulattua on enemmän kun muina vuoden aikoina. . .

K. V. P.“

Teosofia Amerikassa. Meille kirjottaa eräs ystävämme G. P.:

„En malta olla kertomatta, että me olemme rohjenneet täällä Cleveland'issa myös perustaa suomalaisen teosofisen looshin 12 jäsenellä.

Kokouksia olemme pitäneet ahkeraan, mutta emme tietenkään mitään repäisevää ole voineet aikaan saada, sillä kykyjä puuttuu. Etupäässä olemme lukeneet yhtä ja toista herättävää teosofian alalta ja koettaneet niin saada veljellistä tunnetta kasvamaan. Samalla on koitettu keskustella luetun johdosta, jotta, jos mahdollista, olisi voitu vasta-alkavien ymmärrykseen saada käsitystä teosofian tarpeellisuudesta j. n. e. Jokatoinen kokous on ollut vapaa ja jokatoinen suljettu.“

Usko kaiken voittoa. Eräs toinen amerikkalainen ystävämme V. V. New-Yorkista kertoo meille kirjeessä huolistaan ja vaikeuksistaan, mutta jatkaa seuraavilla sanoilla, jotka kelpaavat lohdutukseksi monille sureville:

„Mutta sittenkään en tahdo enkä voi olla mikään kurja pessimisti, vaan pikemmin täysi optimisti. Uskon näet vahvasti, että olkoon olot kuinka kurjat tahansa, ovat ne täsmälleen sellaiset kuin jokaisen ihmisen kehitykselle parhaiten soveltuu. Uskon pyhästi teosofian oppiin – semmoisena kuin H. P. Blavatsky, Annie Besant, C. W. Leadbeater ja te Tietäjän hrat toimittajat sitä esitätte – että kurjimmankin ihmisen kehityksellä ja loistolla ei ole ääriäkään.

„Tietysti epäuskoinen nykyaika tuppaa profaneeraamaan ja maallistuttamaan ihmistä, mutta kun muistaa että Jumala on kaikki kaikessa, kaikkea johtaa ja hallitsee – eikä aineharha, kun muistaa että rajatoin voima, Yleishenki, jumalien Jumala asuu kaikkeudessa, on osana kaikessa – niin maassa kuin taivaassa, niin puussa kuin kivessä, niin ihmisessä kuin elukassa, niin tomuhiukkasessa kuin tähdessä – uhkuen ikuista elämää, onnea ja rakkautta, korkeinta tietoa, taitoa ja viisautta jokaiselle joka nöyrästi rukoilee, kuin muistaa, että itse pimeyden ruhtinaskaan ei ole muuta kuin ylösalaisin käännetty jumala, niin silloin henki pysyy vahvana sielussa, maailmankuva puhtaana, kauniina mielessä ja surua ei ole. . .“

Kalevala on kevätkuukausina jatkanut säännöllistä toimintaansa iltakokouksillaan maanantaisin. Herra Laine on tehnyt keskuudessamme hyödyllistä työtä perehdyttämällä meitä syvän saksalaisen filosofin, tohtori Steinerin esittämään teosofiaan. Kokousten ohjelman on ylipäänsä muodostanut hänen käännöksensä Steinerin teoksesta: *Wie erreicht man Erkenntniss der Höheren Welten*. Tekstin syvällisyyden vuoksi ja maaperän ollessa aivan uutta ja outoa on varsinainen keskustelu luetun johdosta tavallisesti supistunut vähiin. Helppotajuisempia ovat olleet käännökset, jotka hra Vitikka silloin tällöin on kokouksissa lukenut Annie Besantin kirjasta: *The Path of Discipleship*.

H. P. B:n 20:n kuolinpäivän muistoksi järjesti Kalevala t. k. 8 p:n iltana kaikille T. S:n jäsenille avoimen kokouksen, johon ylisihteeri oli lupautunut tulla puhumaan Steinerin teosofiasta. Kokoukseen oli saapunut runsaasti yleisöä ja ylisihteeri esitti selvästi mielipiteensä Steinerin teosofian suhteen. Kysymys n.s. „steineriläisyydestä“ oli monella taholla pannut liikkeelle näkymättömiä pilviä, jotka tuntuivat haitallisesti vaikuttavan jopa looshityöhönkin, ja siksi muodostui tuosta kokouksesta aivankuin tuulihenki, joka monen silmiltä poisti kertyneet ikävän harmaat pilvet. Monen kokouksessa olijan mieleen nousi varmaan ajatus: „kuinka parhaiten voisin olla itsenäinen, ilman että se tapahtuisi veljeyden kustannuksella?“

Nyt ovat poistuneet „pilvet“. Kalevalassamme on paljon niitä, jotka etupäässä tahtoisivat kulkea sen opettajamme jäljissä, joka meitä länsimaalaisia ja kristityitä tuntuu olevan lähinnä. Työn häiriytymättömyyden takia, ja jotta kukin voisi tehdä voimaperäisempää ja tuloksellisempaa työtä, erosivat ne, jotka tahtoivat syvemmin tutustua Steineriin, looshistamme ja perustivat t. k. 17 p:nä uuden looshiin, nimellä „Ahjo“. Poistuneiden joukossa on meidän etevä puheenjohtajamme ja työntekijämme hra Leino. Hänen sijalleen valittiin puheenjohtajaksi hra Turunen, eronneen rahastonhoitajan tilalle valittiin hra Jorma.

Kesän aikana, Juhannuspäivänä aikoo looshi taas niinkuin viime keväänäkin viettää kaikille teosofeille yhteisen „Juhannus-juhlan“. Kesäloma talven työn jälkeen alkaa t. k. 29 p:nä. Syksyllä palaamme taas työhön yhdessä kantamaan vaatimattoman kortemme suureen kekoon.

T. V.

Viipurin „Sampo“ looshi päätti toimintansa 7 p. tätä kuuta Blavatsky juhalla, jossa suoritettiin seuraava ohjelma: Pianonsoittoa (Hra Varjonko). Esitelmä H. P. B:stä (Allekirjoittanut). Pianonsoittoa (Hra V.). Väliaika. Kuorolaulua. Kertomus. „Varjo“ (Kapteeni V. Suhonen). Pianonsoittoa (Hra V.). Kertomus „Uskollinen palvelija“ (Rva Lydia Suhonen). Pianonsoittoa (Hra V.). Jäähvyäispuhe (Rva Hilma Turunen).

Lisäksi on vielä mainittava, että looshi mainitussa tilaisuudessa sai lahjaksi hra T. Pusalta hänen piirustamansa Mme Blavatskyn ja Eversti Olcof'in luonnollisessa koossa olevat muotokuvat, joihin puitteet lahjoitti Hra J. Arvidson. – Kiitos heille tästä kauniista lahjasta!

Illoisina voimme me sampolaiset muistella viime toimintakauttamme, jolloin teosofinen työ on parhaiten menestynyt koko toiminta-ajalla. Selvästi on ollut huomattavissa korkeammalta tuleva johto, johon yhä varmemmin olemme alkaneetkin luottaa, antamatta koskaan mielen lammistua vaikka vastuksia ilmeneekin. – Toivorikkaina lähdettiin kesälaitumille oppimaan, tutkimaan ja viisastumaan.

H. H.

Osotteen muutos. Helsingin teosofinen toiminta on nyt sijottunut toiseen paikkaan. Looshit, kirjasto, kirjakauppa ja nuorisoliitto ovat kaikki muuttaneet Bulevardin 7:ään, jossa on vuokrattu kaksi isoa huonetta ja eteinen.

Lähetetty. „Kaunis ja ylevä olet sinä kanssaihmis-, *veljesrakkauden* ikuisesti viheriä puu. Syvällä näkymättömässä ovat juuresi, korkealle tavoittaa latvasi; joka kerran on saanut tuoksuasi tuntea, kerran varjossasi istahtaa, hän ei ikinä sitä unhoita. Oulunkylä, 15 IV. 11.

Emmi Hiisivaara“.

(Tietäjä 1911 Toukokuu N:o 4-6, ss. 178-180)